

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 177

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 12 iulie 1994

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR	
51. — Lege pentru continuarea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și ordinii publice	1	22 — Hotărâre privind numirea a doi membri în Consiliul Național al Audiovizualului	2
113. — Decret cu privire la promulgarea Legii pentru continuarea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și ordinii publice	2	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr 31 din 12 aprilie 1994	3
		Decizia nr 64 din 2 iunie 1994	3--7

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru continuarea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și ordinii publice

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Măsurile stabilite de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și or-

dinii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267/1993, se aplică în continuare de la 30 iunie 1994 până la 31 decembrie 1994.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 iunie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 29 iunie 1994, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

București, 7 iulie 1994.
Nr. 51.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

cu privire la promulgarea Legii pentru continuarea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și ordinii publice

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm Legea pentru continuarea aplicării măsurilor prevăzute de Legea nr. 80/1993 privind protecția socială a personalului care lucrează în industria destinată apărării naționale și ordinii publice și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 6 iulie 1994.

Nr. 118.

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

H O T Ă R Ă R E

privind numirea a doi membri în Consiliul Național al Audiovizualului

În temeiul art. 25 alin. (1) lit. b), alin. (3), alin. (5) și alin. (6) din Legea audiovizualului nr. 48/1992, având în vedere Procesul-verbal din 29 iunie 1994 referitor la rezultatul votului privind numirea, din partea Camerei Deputaților, a doi membri în Consiliul Național al Audiovizualului,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre,

Art. 1. — Domnul Paul Anghel se numește în calitate de membru al Consiliului Național al Audiovizualului, pentru o perioadă de 4 ani, începând cu data de 14 iulie 1994.

Art. 2. — Doamna Georgeta Adam se numește în calitate de membru al Consiliului Național al Audio-

vizualului, în locul devenit vacant prin transferarea domnului Radu Coșarcă la altă instituție.

Numirea se face pentru restul duratei neexpireate din mandatul de 4 ani prevăzut în Hotărârea Camerei Deputaților nr. 42/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 14 iulie 1992.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ADRIAN NĂSTASE

București, 29 iunie 1994.

Nr. 22.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 31 *)

din 12 aprilie 1994

Viorel Mihail Ciobanu — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Antonie Iorgovan — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele :

Prin Încheierea din 15 februarie 1994 a Judecătoriei Pașcani, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 224/1951 privitor la urmărirea imobiliară pentru realizarea creanțelor statului, invocată de reclamantul Andrii Sava în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 4175/1993 a acestei judecătorii.

În motivarea excepției se menționează că Decretul nr. 224/1951 este neconstituțional atât în raport cu prevederile constituționale în vigoare la data când a fost emis, cât și cu cele ale actualei Constituții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

luând act de susținerea reclamantului, de conținutul raportului întocmit de judecătorul-raportor, având în vedere dispozițiile Decretului nr. 224/1951, ale art. 144 lit. c) din Constituție, precum și prevederile Legii nr. 47/1992, reține următoarele :

Decretul nr. 224/1951, a cărui neconstituționalitate se invocă, a fost expres abrogat prin art. 57 din Decretul nr. 221/1960.

Întrucât controlul de constituționalitate a legii nu poate privi decât legile în vigoare, scopul său fiind acela de a împiedica aplicarea lor dacă sunt contrare Constituției, intervenția Curții Constituționale în aprecierea unor norme juridice abrogate ar fi contrară nu numai rolului și atribuțiilor sale stabilite prin Constituție, ci ar fi și o încălcare a principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) al legii fundamentale.

Totodată, este exclusă incidența art. 150 alin. (1) din Constituție, prin care legile anterioare acesteia sunt

abrogate în măsura în care vin în conflict cu prevederile sale, un text abrogat deja nemaiputând fi abrogat a doua oară. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 46 din 10 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 283 din 7 decembrie 1993 ce a avut ca obiect soluționarea tot a unei excepții referitoare la neconstituționalitatea Decretului nr. 224/1951, excepție respinsă pentru considerentul că decretul era abrogat.

Ținând seama de deciziile Curții Constituționale nr. 27 din 25 mai 1993 și nr. 36 din 5 iulie 1993, publicate în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 163/1993 și, respectiv, nr. 230/1993, conform cărora în cazul reiteratei unei excepții de neconstituționalitate, într-o altă cauză și de către o altă parte, dacă motivele sunt aceleași, soluția nu poate fi diferită, iar potrivit art. 145 din Constituție, care prevede că deciziile Curții sunt obligatorii pentru viitor, de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, rezultă că soluția dată prin Decizia nr. 46/1993, sus-menționată, își păstrează obligativitatea și în ce privește excepția de față.

Pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată este vădit nefondată, în sensul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c.), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 224/1951, invocată de Andrii Sava în Dosarul 4175/1993 al Judecătoriei Pașcani.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 12 aprilie 1994.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihail Ciobanu

Magistrat-asistent,
 Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 64

din 2 iunie 1994

Mihai Constantinescu — președinte
 Antonie Iorgovan — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1), Capitolul II, art. 45 și art. 46 din Legea privind organizarea și funcționarea

Curții de Conturi nr. 94/1992 și a art. 52 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, invocate de pârâții : Stănășilă Constantin, Pătrașcu Paul-Emil, Iliescu Lazăr, Santo Matei-Mihai și Florea Vlademir Constantin, în Dosarul nr. 1/1993 al Colegiului jurisdicțional al Curții de Conturi cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 2 martie 1994 a acestui colegiu.

*) Definitivă prin nerecurare.

În susținerea excepției, părțile au arătat, în esență, că expresia „organul suprem“ de la art. 1 alin. (1) al Legii nr. 94/1992 este neconstituțională, întrucât nu concordă cu prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție care definește statutul constituțional al Curții de Conturi și situează această instituție deasupra Curții Supreme de Justiție, în contradicție cu prevederile art. 125 din Constituție. Din această cauză se susține că este încălcat și art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare. Totodată, se consideră că prevederile Capitolului II din legea organică a Curții de Conturi afectează ideea de justiție, posibilitățile de apărare și de aflare a adevărului și că art. 45 și 46 din aceeași lege sunt contrare principiului constituțional al liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21 al legii fundamentale. În ceea ce privește art. 52 din Legea nr. 15/1990, care reglementează sistemul de repartii prin balanțe materiale, se apreciază că această prevedere este contrară art. 134 alin. (1) din Constituție potrivit căruia economia României este o economie de piață.

Colegiul jurisdicțional, exprimându-și opinia — în temeiul art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 —, consideră că excepțiile invocate sunt neintemeiate, deoarece noțiunea de „organ suprem“ de la art. 1 alin. (1) al Legii nr. 94/1992 urmărește să asigure independența Curții de Conturi în exercitarea atribuțiilor sale, deși funcționează pe lângă Parlament. De aceea, sensul noțiunii de „organ suprem“ este acela al unicității Curții de Conturi *prin dubla ei calitate de organ de control financiar și de jurisdicție financiară*, astfel încât competența acesteia nu este deasupra competenței Curții Supreme de Justiție, nu lezează dreptul la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție și nici nu impiedică asupra principiului liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21 al legii fundamentale.

În ce privește art. 52 din Legea nr. 15/1990, Colegiul jurisdicțional al Curții de Conturi opinează că această prevedere nu este contrară dispozițiilor art. 134 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia economia României este o economie de piață, ținând seama de alin. (2) lit. a) și b) ale acestui articol, care prevede că statul trebuie să asigure libertatea comerțului *dar în condiții de concurență loială, cu protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară și fără eludarea competiției*.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că excepțiile de neconstituționalitate nu pot fi promovate, deoarece expresia „organ suprem“ de la art. 1 alin. (1) al Legii nr. 94/1992 nu situează Curtea de Conturi deasupra Curții Supreme de Justiție, ci semnifică doar că ea este unica instituție de stat competentă să exercite controlul financiar și jurisdicția financiară, în concordanță cu conținutul și finalitatea ce revin acestei instituții. De aceea se arată că atât în raport cu dispozițiile constituționale, cât și cu cele ale Legii pentru organizarea judecătorească, nr. 92/1992, „Curtea de Conturi nu face parte din sistemul organelor judecătorești, ci constituie o instituție aparte, unică, cu dublă activitate, de control financiar și jurisdicție financiară“. Se arată, de asemenea, că activitatea de jurisdicție nu este subordonată structurilor de conducere administrativă, astfel încât nu este afectată independența judecătorilor ce alcătuiesc instanțele Curții de Conturi. Cu privire la art. 52 din Legea nr. 15/1990, Guvernul con-

sideră că dispoziția respectivă nu este contrară art. 134 alin. (1) din Constituție, deoarece reprezintă un regim tranzitoriu, în temeiul căruia agenții economici sunt obligați să execute sarcinile de livrare stabilite prin balanțele întocmite, fără ca aceasta să reprezinte o negare a principiilor economiei de piață.

Cele două Camere ale Parlamentului nu și-au comunicat punctele lor de vedere.

Examinând excepțiile de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, Curtea Constituțională constată că, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, este competentă să le soluționeze.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 25 mai 1994, cu participarea Ministerului Public, a părților care au invocat excepția și a intervenientului — Ministerul Apărării Naționale —, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, iar pronunțarea s-a amânat pentru data de 2 iunie 1992.

Față de cele arătate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

ținând seama de excepțiile de neconstituționalitate ridicate, de opinia Colegiului jurisdicțional al Curții de Conturi, de punctul de vedere al Guvernului, de raportul judecătorului-raportor și de susținerile părților, precum și de dispozițiile constituționale invocate și ale Legii nr. 94/1992 și Legii nr. 15/1990, care fac obiectul controlului, reține următoarele :

Potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, Curtea de Conturi exercită controlul asupra modului de formare, de administrare și de întreținere a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public, exercitând, în condițiile legii, și atribuții jurisdicționale.

Articolul 1 alin. (1) teza I din Legea organică a Curții de Conturi, nr. 94/1992, prevede următoarele : „Curtea de Conturi este organul suprem de control financiar și de jurisdicție în domeniul financiar și funcționează pe lângă Parlamentul României“.

Excepția de neconstituționalitate vizează noțiunea de „organ suprem“, întrucât nu se regăsește în prevederile art. 139 alin. (1) din Constituție și, în ceea ce privește activitatea de jurisdicție, este în contradicție cu prevederile constituționale referitoare la liberul acces la justiție, la dreptul de apărare și la înfăptuirea justiției de către Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, potrivit art. 21, art. 24 și art. 125 din Constituție.

Din însuși conținutul excepției de neconstituționalitate rezultă că este contestat caracterul de organ suprem al Curții de Conturi în activitatea jurisdicțională. Deci această caracterizare nu este contestată în ceea ce privește activitatea administrativă de control financiar. Caracterul de „organ suprem“ al Curții de Conturi în domeniul controlului financiar nu este neconstituțional, întrucât nu vine în conflict cu nici o prevedere constituțională și corespunde faptului că, în exercitarea atribuțiilor sale, Curtea de Conturi controlează și modul de realizare a atribuțiilor prevăzute de lege în sarcina celorlalte organe de control financiar ale statului, cum sunt cele ale Ministerului Finanțelor.

În ceea ce privește activitatea de jurisdicție însă, art. 139 alin. (1) din Constituție a prevăzut numai că, în condițiile legii, Curtea de Conturi exercită și atribuții jurisdicționale.

Din acest punct de vedere deci, activitatea sa nu are un caracter suprem, iar prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 nu sunt în concordanță cu cele ale art. 139 alin. (1) din Constituție.

În opinia Colegiului jurisdicțional al Curții de Conturi și a Guvernului se susține că semnificația termenului de *organ suprem* este aceea de *unic*, care, cu referire la activitatea de jurisdicție, are în vedere jurisdicția financiară.

Dar chiar pornind de la acest punct de vedere, rezultă că prevederile art. 1 alin. (1) din legea organică a Curții de Conturi încalcă prevederile art. 21 din Constituție, referitoare la liberul acces la justiție. În temeiul acestui principiu, nici o lege nu poate îngădi dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime. Ținând seama de prevederile art. 125 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, stabilite de lege, rezultă, din coroborarea acestor două prevederi constituționale, că nici o lege nu poate îngădi accesul persoanei la jurisdicția instanțelor judecătorești.

Legea organică a Curții de Conturi nu definește activitatea jurisdicțională a acesteia ca fiind aceea a unei instanțe judecătorești. Dimpotrivă, așa cum prevede art. 1 alin. (1), această activitate este definită ca fiind o „jurisdicție în domeniul financiar”. Pe cale de consecință, rezultă că jurisdicția instanțelor Curții de Conturi este de natură administrativă și nu judiciară, astfel încât jurisdicția financiară a Curții este aceea a unui organ administrativ de jurisdicție, așa cum, de altfel, a opinat și Guvernul în punctul său de vedere. În acest sens sunt și următoarele aspecte :

a) interpretarea sistematică a Constituției: activitatea jurisdicțională a Curții de Conturi nu este prevăzută la Capitolul VI „Autoritatea judecătorească”, din Titlul III, ci la Titlul IV „Economia și finanțele publice” ;

b) interpretarea statutului legal al judecătorilor Curții de Conturi : membrii secției jurisdicționale sunt numiți de Parlament iar judecătorii financiari, de Președintele României, la propunerea plenului Curții de Conturi, potrivit art. 103 alin. (1) și art. 105 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 ; rezultă că acest statut, în ce privește actul de numire, este diferit de cel al judecătorilor ce compun instanțele judecătorești, care, potrivit art. 124 și art. 133 din Constituție, sunt numiți de Președintele României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, ceea ce constituie o garanție constituțională de bază a regimului de separație a puterilor în definirea statutului constituțional al autorității judecătorești ; dar și alte aspecte ale statutului judecătorilor financiari ai Curții de Conturi sunt diferite de cel al judecătorilor de la instanțele judecătorești, cum sunt promovarea, transferarea sau sancționarea lor care se face de către organele Curții de Conturi, pe când, în cazul judecătorilor de la instanțele judecătorești, aceste măsuri pot fi dispuse, potrivit art. 124 alin. (1) din Constituție, numai de către Consiliul Superior al Magistraturii ; de aceea magistrații Curții de Conturi, care exercită activitatea jurisdicțională a acesteia, nu sunt judecători, în sensul constituțional al termenului, chiar dacă art. 105 din legea organică a Curții de Conturi, cu referire la magistrații numiți de Președintele României, îi denumesc judecători financiari ; singura asemănare este că ei sunt independenți și inamovibili și că li se aplică incompatibilitățile pre-

văzute de lege pentru judecători ; dar din însăși această prevedere a art. 139 alin. (4) din Constituție, care se referă exclusiv la membrii Curții de Conturi numiți de Parlament, rezultă că statutul lor este similar, dar nu identic, cu cel al judecătorilor autorității judecătorești ; pe cale de consecință, instanțele Curții de Conturi, nefiind alcătuite din judecători, în sensul constituțional al termenului, nu constituie instanțe judecătorești, ci organe administrative de jurisdicție, astfel că jurisdicția lor nu poate fi nici supremă și nici unică, întrucât ar fi contrară principiului liberului acces la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, și prevederilor art. 125 ale legii fundamentale, potrivit cărora justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege ;

c) procedura aplicabilă : în activitatea de jurisdicție a Curții de Conturi, Codul de procedură civilă constituie dreptul comun, aplicabil în măsura în care Legea nr. 94/1992 nu prevede altfel, potrivit art. 129 din aceeași lege ; aceasta însă nu poate conduce la concluzia că instanțele Curții de Conturi ar fi instanțe judecătorești, de principiu fiind că într-o procedură administrativă, în măsura în care nu există reguli specifice acestei proceduri, sunt aplicabile normele de drept comun ;

d) poziția Curții de Conturi în sfera autorităților publice ; așa cum prevede art. 1 alin. (1) din Legea nr. 94/1992, Curtea de Conturi funcționează pe lângă Parlament, ceea ce implică și poziția instanțelor sale jurisdicționale ; este însă una din consecințele principiului constituțional al separației puterilor că o autoritate judecătorească nu poate fi organizată pe lângă altă autoritate publică, ci numai într-un sistem propriu ; de altfel, înseși prevederile capitolului IV din legea organică a Curții de Conturi se referă la *instanțele Curții de Conturi*, pe care le distinge de instanțele judecătorești, cum ar fi la art. 56, potrivit căruia conflictele de competență ivite între instanțele Curții de Conturi și instanțele judecătorești se soluționează de Curtea Supremă de Justiție ; această competență a instanței supreme nu poate conduce la o altă concluzie, întrucât privește soluționarea unui conflict de competență între două categorii de organe de jurisdicție, ceea ce nu poate avea ca semnificație că aceste autorități jurisdicționale ar fi de aceeași natură.

În consecință, activitatea de jurisdicție a instanțelor Curții de Conturi fiind a unui organ de jurisdicție administrativă, potrivit art. 21 și 125 din Constituție, ea este sub controlul jurisdicțional al instanței de contencios administrativ, astfel că noțiunea de „organ suprem”, cu referire la activitatea jurisdicțională a Curții de Conturi, este neconstituțională. De altfel, controlul judecătoresc al jurisdicției Curții de Conturi constituie o caracteristică a legislației românești antebelice.

După cum s-a statuat prin Decizia Plenului Curții Constituționale, nr. 1/1994, existența unor organe administrative de jurisdicție nu poate să ducă la înlăturarea intervenției instanțelor judecătorești, în condițiile stabilite de lege, sau la limitarea accesului la justiție. Această consecință rezultă și din exigențele principiului separației puterilor în stat, care, în ce privește relația dintre administrația publică și autoritatea judecătorească, exclude posibilitatea ca un organ al administrației publice, chiar cu caracter jurisdicțional, să se substituie autorității judecătorești. Ca urmare, hotărârea organului de jurisdicție administrativă este supusă

controlului judecătoresc al instanței de contencios administrativ, iar părților nu li se poate limita exercitarea acestui drept, consfințit de prevederile art. 21 din Constituție.

Pe cale de consecință, după epuizarea gradelor de jurisdicție în cadrul Curții de Conturi, dreptul constituțional al părților de a fi judecate de către o instanță judecătorească constituie o garanție constituțională instituționalizată a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor.

Rezultă, deci, că sesizarea Curții Constituționale s-a făcut de către o instanță administrativ-jurisdicțională. O asemenea situație nu este contrară prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție care, în mod expres, se referă la excepțiile de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești, deoarece :

a) judecătorul administrativ — ca și cel al unei instanțe judecătorești — spune dreptul în scopul soluționării unui litigiu ; de aceea excepția de neconstituționalitate poate fi invocată în fața sa, ca și în fața unei instanțe judecătorești, cu aceeași semnificație, a contestării legitimității constituționale a unei prevederi legale ce urmează să se aplice pentru soluționarea cauzei ; dacă nu ar putea sesiza Curtea Constituțională, ar însemna să poată el tranșa litigiul legat de negarea legitimității constituționale a prevederii contestate, deoarece ar fi de neconceput, într-un regim constituțional ce permite controlul constituționalității legii, ca judecătorul *a quo*, chiar dacă este al unei instanțe administrative, să soluționeze pe fond litigiul dedus jurisdicției sale fără soluționarea, în prealabil, a problemei legate de legitimitatea constituțională a legii ce urmează să o aplice ; este însă inadmisibil ca judecătorul administrativ să aibă un statut superior celui al instanțelor judecătorești ; în plus, o asemenea prerogativă ar fi și contrară prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională a țării ;

b) excepția de neconstituționalitate este o garanție constituțională a cetățeanului, pentru apărarea drepturilor și libertăților sale fundamentale, cu ocazia soluționării unui litigiu ; de aceea, cât timp este supus unei jurisdicții, indiferent de natura ei, administrativă sau judecătorească, nu poate fi negat dreptul său de a contesta legitimitatea constituțională a legii aplicabile procesului ;

c) aplicarea, prin analogie, a prevederii art. 144 lit. c) din Constituție și a excepțiilor ridicate în fața judecătorului administrativ se impune nu numai potrivit adagiului *eadem ratio, eadem jus*, dar și pentru că în domeniul jurisdicției constituționale competența materială a Curții Constituționale este unică, astfel încât ea se aplică în toate cazurile în care ar urma să se tranșeze un litigiu privind constituționalitatea unei legi ; tocmai de aceea, Curtea Constituțională, potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, este singura în drept să hotărască asupra competenței sale ; faptul că legiuitorul constituant nu s-a referit expres și la judecătorul administrativ nu poate conduce la excluderea lui cât timp, fiind investit cu soluționarea unui litigiu, el are, în acest sens, rolul ce revine oricărui alt judecător, în general ; desigur însă că, pentru aceasta, este necesar ca prin statutul său legal judecătorul administrativ să aibă garanțiile de independență și imparțialitate în exercitarea jurisdicției sale, similare cu acelea ce rezultă din statutul constituțional al judecătorilor

din cadrul autorității judecătorești, cum este cazul instanțelor Curții de Conturi, deoarece numai în aceste condiții jurisdicția administrativă este a unei instanțe administrative și nu expresia unei simple competențe, în cadrul procedurii administrative obișnuite.

Cu privire la prevederile Capitolului II, referitoare la organizarea și conducerea Curții de Conturi, și ale art. 45 și 46 din Legea nr. 94/1992, referitoare la competența Colegiului jurisdicțional, cât timp, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, Curtea de Conturi îndeplinește atribuții jurisdicționale, este de atributul exclusiv al legiuitorului de a stabili modul de organizare a acestei activități, ca și competența instanțelor Curții de Conturi, desigur în limitele prevederii constituționale respective. Din analiza reglementărilor cuprinse în Capitolul II, ca și a conținutului celor două articole contestate, rezultă că aceste limite nu au fost depășite, astfel încât prevederile Capitolului II și ale art. 45 și 46 ale Legii nr. 94/1992 sunt constituționale.

În legătură cu critica legată de încălcarea dreptului la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție, se constată că ea nu este fondată, deoarece prin nici o prevedere a Legii nr. 94/1992 acest drept nu este încălcat, iar liberul acces la justiție nu este un aspect al dreptului la apărare, ci, dimpotrivă, acest din urmă drept este în serviciul efectivității realizării dreptului constituțional al cetățenilor de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime.

Prin excepțiile de neconstituționalitate invocate s-a susținut și că art. 52 din Legea nr. 15/1990 ar fi contrar art. 134 alin. (1) din Constituție potrivit căruia economia României este economie de piață. De această dată, deși părții care au invocat excepția nu au arătat-o în mod expres, sunt incidente prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție, Legea nr. 15/1990 fiind anterioară intrării în vigoare a legii fundamentale. Sub acest aspect nu se poate însă reține că ar exista o contradicție între prevederile art. 52 al Legii nr. 15/1990 și prevederile alin. (1) al art. 134 din Constituție spre a se putea deduce că ele sunt abrogate. În acest sens este de observat că, sub aspect juridic, nu există o definiție constituțională sau la nivel de lege a economiei de piață, care constituie un concept economic ce a fost consacrat constituțional numai pentru a exclude posibilitatea organizării economiei naționale potrivit modelului anterior al regimului totalitar comunist. De asemenea, este unanim cunoscut că perioada actuală reprezintă tranziția către economia de piață, ale cărei mecanisme juridice și economice sunt în curs de realizare în cadrul programului de reformă. De aceea nu pot fi neconstituționale procedeele prin care se realizează treptat această tranziție, inclusiv sistemul de balanțe și repartiții pentru produsele deficitare și de importanță strategică, la care se referă art. 52 din Legea nr. 15/1990, ținând seamă nu numai de justificarea acestei măsuri în funcție de cerințele specifice tranziției, dar și de obligația constituțională a statului, prevăzută de art. 134 alin. (2) lit. b), privind protejarea intereselor naționale în activitatea economică. În concluzie, este atributul suveran al legiuitorului de a institui orice măsură pe care o consideră necesară, în virtutea politicii sale economice, pentru realizarea acestor obiective.

În concluziile depuse de intervenient, Ministerul Apărării Naționale, au mai fost semnalate și alte prevederi ale Legii nr. 94/1992 pe care intervenientul le consideră ca fiind neconstituționale. Curtea constată, însă, că ea este legal sesizată numai cu privire la prevederile menționate în Încheierea din 2 martie 1994 a Colegiului juridictional al Curții de Conturi, că intervenientul avea posibilitatea să ridice excepțiile sale în fața judecătorului *a quo*, în calitate de parte, că ridicarea unei excepții în mod direct în fața Curții Constituționale este contrară procedurii de control a acestei Curți care, deci este necompetentă, în cadrul prezentului contencios constituțional, să se pronunțe asupra lor.

De asemenea, pârâții, în dezvoltarea excepției pe care au invocat-o, au mai ridicat și unele aspecte legate de neconstituționalitatea unor interpretări pe care se întemeiază imputația ce li se aduce. Consecvent cu practica anterioară a Curții Constituționale, aceste interpretări nu pot face obiectul controlului de constituționalitate, Curtea neavând competența legală de a cenzura constituționalitatea interpretărilor date de instanțele judecătorești textelor legale și, cu atât mai mult, ale părților implicate într-un proces. Desigur, interpretarea prevederilor legale aplicabile unui litigiu trebuie să fie în concordanță cu prevederile Constituției, dar cenzura acestui aspect se realizează exclusiv prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege.

PREȘEDINTE,
dr. Mihai Constantinescu

Având în vedere considerentele arătate, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 23 și următoarele din Legea nr. 47/1992, ale art. 1 alin. (1), art. 45 și 46 din Legea nr. 94/1992 și ale art. 52 din Legea nr. 15/1990.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Admite în parte excepția de neconstituționalitate invocată de pârâții Stănășilă Constantin, Pătrașcu Paul-Emil, Iliescu Lazăr, Santo Matei-Mihai și Florea Vlademir Constantin, în Dosarul nr. 1/1993 al Colegiului juridictional al Curții de Conturi și constată că noțiunea „organ suprem” din art. 1 alin. (1) al Legii nr. 94/1992 este neconstituțională în ce privește activitatea juridictională a Curții de Conturi.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate invocată de pârâții sus-menționați, în același dosar al Colegiului juridictional al Curții de Conturi, în ce privește Capitolul II, art. 45 și 46 din Legea nr. 94/1992 și art. 52 din Legea nr. 15/1990.

3. Constată că nu este competentă să se pronunțe asupra problemelor semnalate de intervenientul, Ministerul Apărării Naționale, care exced limitele sesizării, precum și de pârâții care au ridicat excepțiile, în legătură cu constituționalitatea interpretării unor dispoziții legale.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședință publică azi 2 iunie 1994.

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

ÎN ATENȚIA CITITORILOR!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din Decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați, să se adreseze în acest scop zilnic între orele 8,00—13,00 la telefon 6.11.77.02 sau direct la sediul acestuia din str. Blanduziei nr. 1, sector 2.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1994, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale, sunt următoarele:

	lei/trimestru
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, română	12.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea I, maghiară (ROMANIA HIVATALOS KÖZLÖNYE)	27.600 (pentru trim. II/1994)
● MONITORUL OFICIAL, Partea a II-a	51.840
● MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	9.600
● MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	86.400
● COLECȚIA LEGISLAȚIA ROMÂNIEI	6.000
● COLECȚIA DE HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ȘI ALTE ACTE NORMATIVE	13.500

Tarifele aplicate pentru publicațiile prevăzute de lege a fi inserate în „Monitorul Oficial”, de la data de 1 ianuarie 1994, sunt următoarele:

	lei
1. MONITORUL OFICIAL, Partea a III-a	
— pierderi de acte, de sigilii, ștampile, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești și notariatele de stat	per anunț 5.000
— acte procedurale ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege	per anunț 7.000
— extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română	per anunț 12.000
— concursuri de ocupare de posturi didactice în învățământul superior	per cuvânt 100
— anunț privind examenul de capacitate pentru magistrați	per cuvânt 100
2. MONITORUL OFICIAL, Partea a IV-a	
— publicarea sentințelor judecătorești privind înființarea societăților comerciale	per anunț 55.000
— bilanțuri și conturi de profit și pierderi	per anunț 20.000
— modificări de capital social	per anunț 4.000
— lista activelor scoase la licitație sau a societăților comerciale propuse pentru privatizare	per poziție 10.000
— acte adiționale precum și alte publicații ale agenților economici, sub formă de text, a căror publicare este prevăzută de lege	per pagină manuscris 26.000
— publicații cu prezentare tabelară	per rând coloană 1.300
— anunț pentru licitație în vederea acordării unei concesiuni aprobate de Guvern	per anunț 9.000

Plata publicațiilor cuprinse în Partea a III-a și Partea a IV-a se va face prin mandat poștal pe adresa: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, București, cont de decontare 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B. sau cu dispoziție de plată.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sector 5, cont 30.98.12.301 B.C.R.—S.M.B.
Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul: Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.